

ת"פ 41553/03/21 - מדינת ישראל נגד מחמד גיוסי

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט אברהם רובין
ת"פ 41553-03-21 מדינת ישראל נ' גיוסי

בעניין: המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
מחמד גיוסי

גזר דין

1. העבירות בהן הורשע הנאשם

הנאשם הורשע על-פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעובדות כתב אישום מתוקן הכולל שני אישומים, בביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה, שוד, התחזות כעובד ציבור ושיבוש מהלכי משפט. להלן יובאו פרטי האישומים.

2. על-פי עובדות האישום הראשון, ביום 14.2.21 הגיע המתלונן לתחנת דלק כדי לפגוש מאן דהו. המתלונן נשא עמו את תעודת הזהות שלו בתוכה היו סכום של 1,750 ₪, 40 דינר ושיק בסך של 1,000 ₪. דקות ספורות לאחר מכן הגיעו לתחנת הדלק הנאשם ושלושה אחרים (להלן - "החבורה"), כשהם נוסעים ברכב טיוטה (להלן - "הרכב"), ומצוידים בפנס ובכובעי "ביטחון" אותם נוהגים לחבוש כוחות משטרה (להלן - "כובעי משטרה"). בראותם את המתלונן גמלה בליבם של הנאשם ויתר בני החבורה החלטה ליטול ממנו את כספו במרמה על-ידי כך שיתחזו לשוטרים. בהמשך לכך עצרה החבורה את הרכב מול רכבו של המתלונן, שלושה מבני החבורה יצאו מהרכב כששניים מהשלושה חובשים כובעי משטרה, ואילו הנאשם נשאר בתוך הרכב. שניים מבין השלושה נגשו לדלת הנהג של רכב המתלונן והאירו עם פנס על פניו במטרה לסנוור אותו ולמנוע ממנו לראות את פניהם. אחד מבני החבורה החל לתחקר את המתלונן מדוע עיניו אדומות והטיח בו כי הוא צורך סמים. באותה עת ניגש החבר השלישי בחבורה לדלת המושב של הנוסע הקדמי, פתח אותה והחל מחפש ברכב. המתלונן שאל אותו מה הוא מחפש ואותו חבר שלישי אמר לו: "תשתוק, תן לי את תעודת הזהות שלך". בעקבות כך הוציא המתלונן את תעודת הזהות שלו כדי למסור אותה לבני החבורה, אולם בטרם מסר אותה הוא ביקש להוציא ממנה את הכסף שהיה בתוכה. החבר השלישי משך את תעודת הזהות מידיו של המתלונן, ובעוד שהאחרים המשיכו לסנוור את המתלונן הוא הוציא מהתעודה את כספו של המתלונן ואת התעודה זרק חזרה לתוך רכב המתלונן. אחר הדברים האלה חזרו השלושה לרכב ונסעו מהמקום יחד עם הנאשם,

כשרשותם הכסף שנטלו. בגין אישום זה הורשע הנאשם בביצוע עבירה של קבלת דבר במרמה - עבירה לפי סעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

3.

על-פי האמור באישום השני, במועד שאיננו ידוע למאשימה, עובר ליום 19.2.21 בשעה 21:42, קשרו הנאשם ושלושה אחרים - עיד, רביע ומוחמד - שהם לטענת הנאשם אותם שלושה אחרים שהיו מעורבים באירוע נושא האישום הראשון, קשר להגיע לקיוסק שניהל נאדר עליאן (להלן - "**המתלון**"), וליטול ממנו ללא הסכמתו ובמרמה חפצים בעלי ערך. ביום 19.2.21 סמוך לשעה 21:49 הגיעו הנאשם ובני החבורה האחרים ברכב הטויוטה הנזכר באישום הראשון, לקיוסק האמור. באותה עת החזיק המתלון בקיוסק סכום של כ-25,000 ₪. בהגיעם לקיוסק נותר עיד ברכב ואילו הנאשם, רביע ומוחמד נכנסו לקיוסק כשבידיהם פנס, וכאשר שניים מהם חובשים את כובעי המשטרה ואחד מהם חובש כובע צמר אפור. כל השלושה חבשו גם מסכות על פניהם ועטו כפפות על ידיהם. השלושה הציגו עצמם בפני המתלון כשוטרים מהבילוש. בהמשך לכך נעמד מוחמד מול המתלון, האיר עם פנס לעברו ודרש ממנו שיציג את תעודת הזהות שלו. המתלון האמין למצג שהוצג לו ומסר למוחמד את תעודת הזהות שלו, בה הוא שמר שיק בסך של 1,400 ₪ וסכום של \$290. מוחמד העביר את תעודת הזהות לרביע אשר עמד בפתח החנות. בהמשך לכך שאל מוחמד את המתלון מדוע עיניו אדומות והטיח בו כי הוא מוכר סמים. באותה עת נכנס הנאשם לאזור הדלפק של הקיוסק, והחבורה דרשה מהמתלון לצאת מאחורי הדלפק כדי שיערכו חיפוש על גופו. המתלון שחשב כי מדובר בשוטרים עשה כפי שנדרש, ואז הנאשם ערך חיפוש על גופו, בעוד מוחמד האיר לעברו בפנס. בהמשך למתואר הביא הנאשם סכין שמצא בחנות, ושאל את המתלון לפשר הימצאה בחנות. לאחר מכן דרשו השלושה לבצע חיפוש בקיוסק, ובהמשך לכך הנאשם החל לחפש מאחורי הדלפק חפצים בעלי ערך, ואילו רביע נטל מהמתלון את מכשיר הטלפון שלו ובדק האם יש דבר מה בנרתיקו. המתלון שחשש לכספו שהיה במגירה, ביקש מהשלושה שלא ייגעו במגירה כיוון שיש שם כסף. כן ביקש המתלון מהנאשם ושותפיו שיראו לו תעודת שוטר. אז, הוציאו הנאשם ושותפיו את המתלון אל מחוץ לקיוסק בעודם מושכים ודוחפים אותו. לנוכח התנהגותם של הנאשם וחבריו, ולאחר שראה את רכב הטויוטה, החל הנאשם לחשוש שלא מדובר בשוטרים, אך באותו שלב הוא לא עשה דבר בעניין. לאחר מכן הנאשם החל לחפש בקיוסק חפצים בעלי ערך כדי ליטול אותם, כאשר באותה עת ניסו השניים האחרים להכניס את המתלון בכוח לטויוטה ולאזוק את ידיו באזיקונים. המתלון התנגד לכך, ובשל כך הצטרף עיד לשניים האחרים וסייע להם לנסות להכניס את המתלון לרכב בניגוד לרצונו. אחד מבני החבורה אף היכה את המתלון בראשו. בסופו של דבר הצליחו השלושה להכניס את המתלון למושב האחורי של הטויוטה ואחד מהם הצמיד את ראשו לכיסא. ואולם, רגלו של המתלון נשארה מחוץ לרכב ואז אחד מבני החבורה ניסה לסגור בכוח את דלת הרכב על המתלון, בעוד שאחר מבני החבורה ניסה לחסום את פיו של המתלון כדי שלא יצעק. המתלון הצליח לצאת מהרכב והתרחק מספר מטרים מהמקום בעודו צועק. במקביל להתרחשות האמורה נטל הנאשם ממגירת הקיוסק סך של כ-25,000 ₪, ולאחר שאחד מבני החבורה עדכן אותו שהמתלון התנגד להכנסתו לרכב, יצא הנאשם מהקיוסק כשבידיו הכסף ובני החבורה נכנסו לרכבם ונמלטו מהמקום. ברשות בני החבורה נותרו הסך של ה-25,000 ₪, שיק בסך של 1,400 ₪, \$290 ותעודת זהות, השייכים כולם למתלון. כתוצאה מכל האמור נגרמו למתלון כאבים ברגליו. לאחר האירוע פעלה החבורה כדי למכור את רכב הטויוטה ולרכוש רכב טויוטה אחר דומה לו במראהו, זאת במטרה להסתיר את זהותם ולמנוע או להכשיל הליך שיפוטי. בגין מעשים אלו הורשע הנאשם בביצוע

עבירות של שוד - עבירה לפי סעיף 402(ב) לחוק, התחזות כעובד ציבור - עבירה לפי סעיף 283 לחוק, ושיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

4. תסקיר שירות המבחן

הנאשם בן קרוב ל-36, סיים 11 שנות לימוד, נשוי ואב לשלושה ילדים קטנים.

בראשית ההליך היה הנאשם עצור ממש במשך כ-4 וחצי חודשים, לאחר מכן הוא היה עצור בפיקוח אלקטרוני במשך כ-8 וחצי חודשים, ולאחר מכן הוא היה נתון במעצר בית לילי.

במהלך השנים עבד הנאשם בתחום המסעדות ובשיפוצים. בשנה שקדמה למעצרו הנאשם לא עבד, ולאחר שהוא שוחרר ממעצרו הוא החל לעבוד כעוזר טבח במסעדה.

לנאשם בעיות רפואיות מסוימות. אחד מילדיו של הנאשם סובל אף הוא מבעיה רפואית קשה ומורכבת והנאשם מטפל בו, דבר הדורש מאמץ רב.

לנאשם הרשעה קודמת אחת, משנת 2009, בעבירות של רכישת/החזקת נשק, ביצוע עסקה אחרת בנשק, נשיאה והובלת נשק, וגיוס ישראלי לכוח מזויין של המועצה. בגין הרשעה זו נגזר על הנאשם עונש של 42 חודשי מאסר בפועל.

לשירות המבחן היכרות מוקדמת עם הנאשם מההליך הקודם. במסגרת ההיכרות הקודמת מסר הנאשם כי בהיותו בן 17 הוא נחשף לשימוש בסמים ואלכוהול, ובהדרגה השימוש בהם הפך ליום יומי. כך מסר הנאשם בשנת 2009, בהיותו בן 22 לערך. לעומת זאת, במפגש הנוכחי עם שירות המבחן הנאשם אמנם ציין כי השתמש בסמים בהיותו בן 17, אך לדבריו הוא עשה כן בנסיבות חברתיות ולתקופה קצרה. הנאשם הוסיף וציין, כי בהיותו בן 33 הוא החל לצרוך אלכוהול בנסיבות חברתיות כאמצעי להתמודד עם הקושי הנגרר ממצבו של בנו. לדברי הנאשם בשירות המבחן, כיום הוא איננו משתמש בסמים או באלכוהול. ואכן, בדיקת שתי אחת שנערכה לנאשם בשירות המבחן יצאה נקייה, ואילו לשנייה הוא לא התייצב כיוון שליווה את בנו לאשפוז.

בפגישתו עם שירות המבחן נטל הנאשם אחריות על מעשיו. הנאשם הסביר כי בתקופה שקדמה לביצוע העבירות הוא לא עבד בשל מחלת בנו, ובעקבות כך הוא החל להתרועע עם חברה שולית ולצרוך אלכוהול. לדברי הנאשם הוא נענה להצעת חבריו לבצע את העבירה נושא האישום הראשון בשל מצוקה כלכלית ועל רקע היותו נתון להשפעת אלכוהול. אשר לעבירות נושא האישום השני, לדברי הנאשם הוא סירב תחילה להצעת חבריו לבצע את השוד, אלא שלאחר מכן בהשפעת האלכוהול והלחץ של חבריו הוא התרצה והצטרף אליהם.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו. התרשמות שירות המבחן היא שהנאשם מגלה יכולת התבוננות פנימית ומביע אמפתיה למתלוננים. לדברי שירות המבחן, בפגישה עם הנאשם הוא הצליח לעמוד על הגורמים הרגשיים שהביאו אותו לבצע את העבירות, בהם רצונו לבסס תדמית גברית חזקה בפני חבריו. אשר לשאיפותיו של הנאשם לעתיד, הנאשם טען בפני שירות המבחן כי כיום הוא מתרחק מחברה שולית ונמנע משתיית אלכוהול. לדבריו הוא נכון לשאת בתוצאות מעשיו, והוא שואף לאסוף כסף כדי לערוך סולחה עם המתלוננים במסגרתה ישיב להם את כספם.

לנוכח האמור שירות המבחן הציע לנאשם להשתלב בקבוצה טיפולית. הנאשם הסכים לכך אך נכון למועד עריכת התסקיר הוא טרם שולב בקבוצה. כמו כן הנאשם הביע רצונו להשתלב בהליך של צדק מאחה שהוצע לו.

בסיכומם של דברים, שירות המבחן התרשם כי הנאשם חשוף לקשיים רגשיים וכלכליים, בין היתר לנוכח מצב בנו, כי הוא מתקשה להיעזר במשפחתו בהקשר זה, וכי הוא מתקשה בהצבת גבולות פנימיים וחיצוניים, ונוטה לטשטש גבולות בעת קושי. בצד זאת התרשם שירות המבחן, כי הנאשם ניהל אורח חיים יציב יחסית במשך כעשור שחלף מעת סיום ריצוי מאסרו בגין ההרשעה הקודמת, כי הוא מעוניין לתקן את דרכיו, וכי יש לו את הכוחות הנדרשים לצורך הליך שיקומי. שירות המבחן גם התרשם מהחשש הכבד שהביע הנאשם בנוגע להשפעת מאסרו האפשרי על בנו החולה.

לנוכח כל האמור המליץ שירות המבחן כי ייגזר על הנאשם עונש מציב גבולות בדמות מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה מותנית הרתעתית וצו מבחן. כן המליץ שירות המבחן לחייב את הנאשם לפצות את נפגעי העבירה.

ראיות וטענות המאשימה לעונש

5.

במסגרת ראיותיה לעונש הגישה המאשימה את רישומו הפלילי של הנאשם, על פרטיו עמדתי לעיל (תע/1), והצהרת נפגע העבירה באישום השני (תע/2). בהצהרה מתאר נפגע העבירה כי כתוצאה מהאירוע הוא סבל מחבלות ופצעים, וכי עד היום הוא סובל מכאבים חזקים בצוואר וברגליים. הנפגע מציין בהצהרתו כי הוא סובל גם מדיכאון חמור, פחד ופאניקה, בעטיים הוא נמצא במעקב אצל פסיכיאטר. הנפגע מציין בהצהרתו כי כיום הוא איננו יכול לצאת מביתו ולהמשיך בחייו כרגיל.

6. בטיעוניה לעונש עמדה ב"כ המאשימה על חומרת מעשיו של הנאשם, הנלמדת מכך שהוא ביצע שני מעשים דומים תוך 5 ימים, כאשר המעשה המאוחר יותר נושא האישום השני מדגים הסלמה חמורה במעשיו של הנאשם. ב"כ המאשימה הפנתה למספר מאפייני חומרה שמתקיימים במעשיו של הנאשם: האלימות שהופעלה, הנזקים שנגרמו, הפעולה בחבורה, התכנון המוקדם, ההתחזות לשוטרים, ובחירת הקורבנות שזוהו על ידי הנאשם וחבריו כ"טרף קל". על רקע הנסיבות האמורות טענה ב"כ המאשימה כי יש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהאישומים. לעניין האישום השני הפנתה ב"כ המאשימה לגזרי הדין שניתנו בעניינם של שלושת שותפיו של הנאשם, בגדרם נגזרו עליהם עונשי מאסר לתקופות של - 15, 24 ו- 42 חודשי מאסר (ת"פ 41615-03-21). לנוכח האמור טענה ב"כ המאשימה, כי יש לקבוע בגין האישום הראשון מתחם העומד על 10-20 חודשי מאסר, ולגבי האישום השני יש לקבוע מתחם העומד על 30-60 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה טענה כי לנוכח הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, מחד גיסא הודאתו של הנאשם, חרטתו ונסיבותיו האישיות, ומאידך גיסא עברו הפלילי, יש למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של השליש התחתון של מתחמי הענישה, ולגזור עליו מלבד עונש של מאסר גם עונשים נלווים, ולחייבו בפיצוי נפגעי העבירה.

ראיות וטענות הנאשם לעונש

7.

במסגרת הטיעונים לעונש הוגשו מטעם הנאשם מסמכים מבית חולים אליו בנוגע למצב בנו של הנאשם (נע/1 - נע/2). במסמך הראשון, מיום 25.7.21, שכותרתו "דו"ח סוציאלי", מפורטות האבחנות הנוגעות לבן, המלמדות על מצבו הרפואי הקשה והמורכב. כן מתאר המסמך קשר טוב בין הבן לאמו ולאביו - הנאשם. המסמך שני, מיום 27.7.21, שכותרתו "עדכון רפואי", מתאר באופן מלא יותר את מצבו הרפואי הקשה של הבן, וניתן ללמוד ממנו על התשומות הטיפוליות המאוד משמעותיות שנגזרות ממצבו של הבן. משיקולים של צנעת הפרט לא נפרט את הדברים.

כמו כן הוגשו מטעם הנאשם מסמכים רפואיים מבית חולים הדסה הר הצופים, מיום 13.9.22 (נע/3), אשר מלמדים על אשפוז של הבן, לא בפעם הראשונה, למשך מספר ימים על רקע הבעיות הכרוניות מהן הוא סובל.

הוגש אף מסמך רפואי מבית חולים שערי צדק, מיום 19.10.22, הנוגע למצבו הרפואי של הנאשם עצמו, ומלמד כי הנאשם נמצא בבירור רפואי על רקע תלונות ל"פלפיטציות" (דפיקות לב המורגשות במנוחה).

לאחר שמיעת הטיעונים לעונש הגיש ב"כ הנאשם מסמך מאת מעסיקו של הנאשם, המתאר את מסירותו של הנאשם לעבודתו בבית קפה ואת אופיו הטוב. לדברי המעסיק הנאשם אדם טוב לב, רגוע, שקט, נעים הליכות ומסור לעבודתו, אותה הוא עושה על הצד הטוב ביותר. כמו כן הגיש ב"כ הנאשם מסמך נוסף מקופת חולים, המתאר תאונת עבודה שאירעה לנאשם בשנת 2018, בעטיה נגרם לו שבר בחוליית הגב, דבר המשפיע לרעה על מצבו הנוכחי.

8. בטיעוני לעונש ציין ב"כ הנאשם כי האירוע נושא האישום הראשון לא היה מתוכנן, כי חלקו של הנאשם באירוע זה הסתכם בנוכחות ברכב, מבלי שהיה לו שיג ושיח עם המתלונן, וכי הסכום שנלקח מקורבן העבירה לא היה גבוה יחסית.

בנוגע לאירוע נושא האישום השני טען ב"כ הנאשם, כי הגם שקדם לאירוע תכנון הרי שמדובר בתכנון חובבני. ב"כ הנאשם הוסיף וטען כי הנאשם היה מעורב רק באותו חלק של האירוע שהתרחש בתוך הקיוסק, וכי הוא לא היה מעורב בהכנסת נפגע העבירה לרכב. ב"כ הנאשם טען כי הסכום שנלקח מנפגע העבירה איננו גבוה יחסית, וכי נפגע העבירה מגזים בתיאור נזקיו.

במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה עמד ב"כ הנאשם על הנזק שייגרם למשפחת הנאשם כתוצאה ממאסרו, זאת במיוחד על רקע מצבו של בנו של הנאשם אשר תלוי בנאשם. ב"כ הנאשם הפנה גם להודאת הנאשם, לקבלת האחריות מצדו על מעשיו, לחרטתו, ולשיתוף הפעולה שלו עם המשטרה, אשר סייע בהבאת שותפיו לדין. ב"כ הנאשם טען כי על רקע ההליך הטיפולי שעבר הנאשם במסגרת שירות המבחן יש לחרוג ממתחם העונש ההולם ולגזור על הנאשם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות. לחלופין ביקש ב"כ הנאשם כי מתן גזר הדין יידחה במספר חודשים כדי ששירות המבחן יוכל להמשיך ולעקוב אחרי התקדמותו של הנאשם.

9. דברי הנאשם

בסיום שמיעת הטיעונים לעונש מסר הנאשם כי הוא מבקש סליחה על מעשיו. הנאשם הצהיר כי הוא שואף לעבוד ולפרנס את משפחתו. לדברי הנאשם: **"בעזרת השם שאני אגמור את כל העונשים וכל מה שצריך**

בתיק הזה, אני רוצה ללמוד עוד מזה". הנאשם גם הדגיש כי הוא זה אשר מטפל בבנו בן ה-8.

דין והכרעה

10. מתחם העונש ההולם

כתב האישום בעניינו של הנאשם כולל שני אישומים. המעשים בשני האישומים דומים זה לזה באופיים - נטילת כספו של אדם תוך התחזות לשוטרים. המעשים בוצעו בסמיכות זמנים של 5 ימים זה לזה. המעשים בוצעו בסמיכות גיאוגרפית יחסית זה לזה - בביתר ובחוסאן. החבורה שביצעה את שני המעשים היא אותה חבורה (ראו לעניין זה את דברי הנאשם בשירות המבחן). סיווג אירועים כאירוע אחד או כמספר אירועים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם נעשה על יסוד מבחן "הקשר ההדוק", במסגרתו בוחן בית המשפט האם העבירות בוצעו בסמיכות זמנים זו לזו וכחלק מתכנית עבריינית אחת (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)). על פי הפסיקה המונח "אירוע אחד" רחב דיו כדי לכלול גם מספר פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן, ואשר כללו מעשים שונים כלפי קורבנות שונים, במקומות שונים (ע"פ 2519/14 אבו קיעאן נ' מדינת ישראל (29.12.14)). כיוון שכך, ולנוכח האמור לעיל, אקבע מתחם עונש אחד לשני האישומים, באשר יש לראות בהם מעשים שהם פרי של תכנית עבריינית אחת. בקביעת המתחם ינתן כמובן משקל לעובדה שעסקין במספר עבירות שבוצעו בשתי הזדמנויות.

11. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, במיוחד אמורים הדברים בעבירת השוד, הם בראש ובראשונה שלום גופו של האדם, וכבודו של האדם (ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.19)). כן פגע הנאשם במעשיו בערך שעניינו הקניין הפרטי. הנאשם גם ביצע עבירה של שיבוש מהלכי משפט ובכך הוא פגע בערך המוגן של גילוי האמת ואכיפת החוק (ע"פ 2454/18 שיינברג נ' מדינת ישראל (2.12.18)). מידת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה יחסית, זאת לנוכח העובדה שמדובר במעשים שבוצעו בסמיכות זמנים קרובה זה לזה, שבאחד מהם נעשה שימוש באלימות. לעת בחינת חומרתה של עבירת שוד ומידת הפגיעה שלה בערכים המוגנים יש להביא בחשבון גם את השפעותיה ארוכות הטווח של העבירה על מצבו הנפשי של קורבן העבירה, ואת השפעותיה על תחושת הביטחון של הציבור כולו (ע"פ 1167/21 חוג'יראת נ' מ"י (31.05.21)).

12. בכל הנוגע לרמת הענישה הנוהגת בעבירות של שוד אפנה תחילה לאמור בהקשר זה בגזרי הדין שניתנו בעניינם של שותפיו של הנאשם באירוע נושא האישום השני, שעניינם נדון בתיק נפרד ודינם נגזר זה מכבר (ת"פ 41615-03-21 מ" נ' שבאנה בפני כב' השופט א' סלע (גזרי דין מיום 22.3.22, 26.6.22 ו-7.9.22)). הדברים שנכתבו שם מקובלים אף עלי, בכל הכבוד הראוי, ואוסיף עליהם אך מעט.

עבירת השוד היא עבירה חמורה, שבצדה עונש של 14 שנות מאסר. חומרתה של עבירת השוד נובעת מהעובדה שהיא משלבת בתוכה פגיעה קשה "בקניינם של אחרים, בביטחונם, בשלומם ובבריאות נפשם" (ע"פ 322/13 מזרחי נ' מדינת ישראל (10.11.13)). כיוון שכך, עמד בית המשפט לא פעם:

"... על החומרה הרבה של עבירת השוד, ועל הצורך להילחם במבצעה ביד קשה תוך הטלת עונשים מרתיעים" (ע"פ 1062/19 פלוני נ' מדינת ישראל (9.7.19)). וכן נפסק כי: "בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להרתיע את אלה המבקשים להיבנות מפרי עמלם של אחרים, תוך שימוש בכוח הזרוע, ולהגן עליהם באמצעות השתת עונשי מאסר משמעותיים" (ע"פ 1178/14 מדינת ישראל נ' מכלאשוילי (23.6.14)). חומרה יתירה נודעת לעבירות שוד המבוצעות נגד "עובדי לילה", לנוכח חיוניות השירות שהם מספקים לציבור (עניין חוג'יראת הנ"ל; ע"פ 9079/16 מיארה נ' מדינת ישראל (9.3.2017)). עם זאת, עבירת השוד לובשת צורות רבות, ועל כן הענישה בעבירות השוד מגוונת בהתאם לנסיבות של כל מקרה ומקרה, זאת כיוון ש: "אין זהה דינה של עבירה שנעברה תוך פגיעה פיסית אלימה לעבירה שבוצעה על דרך הפחדה בלבד; אין זהה דינה של עבירה שנעברה לאחר תכנון והכנה מוקדמים לעבירה אקראית-ספונטנית; אין זהה דינה של עבירה שנעברה בחבורה לדינה של עבירת אדם יחיד; אין זהה דינה של עבירה שנעשתה תוך שימוש בנשק, חם או קר, לעבירה שנעשתה ללא שימוש בנשק; אין זהה דינה של עבירה חד פעמית למסכת שיטתית של עבירות" (ע"פ 4841/13 ספי נ' מ"י (6.2.14), וראו גם - ע"פ 3623/21 אבו עאנם נ' מ"י (4.11.21); ע"פ 9053/20 כהן נ' מ"י (22.3.21)).

בהליך שנוהל נגד שותפיו של הנאשם, ובהליך שלפניי, הפנתה המאשימה לפסקי דין בהם נקבעו בעניינם של מי שהורשעו בביצוע עבירות שוד מתחמי ענישה המתחילים ב-18 חודשי מאסר (ע"פ 1114/15 גנאים נ' מ"י (16.11.15)), ומגיעים במקרים חמורים בהרבה מענייננו, עד כדי 7 שנות מאסר (ע"פ 1731/20 חמידי נ' מ"י (18.11.20)), וראו לפסיקה נוספת - גזר דינו של נאשם 3 - שותפו של הנאשם שלפניי - בת"פ 41615-03-21 הנ"ל). בסופו של דבר בהליך שנוהל נגד שותפיו של הנאשם נגזר על הנאשם עיד, שהורשע בסיוע לשוד, עונש של 15 חודשי מאסר, על הנאשם מוחמד, שהורשע בעבירות של שוד, שיבוש מהלכי משפט, התחזות וקבלת דבר במרמה, נגזר עונש של 24 חודשי מאסר, בין היתר על רקע עברו הנקי, ועל הנאשם רביע, שהורשע בעבירה של שוד נגזר עונש של 42 חודשי מאסר, זאת בין היתר על רקע עברו הפלילי המכביד בתחום עבירות הרכוש והאלימות, ועל רקע תסקיר שירות המבחן בגדרו הוערכה מסוכנותו של נאשם זה כגבוהה.

13. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מצביעות ברובן על חומרה יתירה שגלומה במעשיו של הנאשם. עם זאת, אין לקבוע כי המעשים מצויים ברמת החומרה העליונה ממש, שכן הנאשם וחבריו לא עשו שימוש בנשק חם או קר, הם לא גרמו לנפגעי העבירה נזקים פיסיים חמורים, והסכומים שנטלו מנפגעי העבירה לא היו גבוהים במיוחד.

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם ביצע מעשים דומים במהותם בשתי הזדמנויות בהפרש של מספר ימים זו מזו. העבירות בוצעו בחבורה. במסגרת האירוע השני נעשה שימוש באלימות, גם אם לא קיצונית בחומרתה. הנאשם וחבריו בחרו לבצע את העבירות כלפי קרבתות שנבחרו בשל היותם "טרף קל". כל אלו נסיבות המקנות אופי של חומרה לעבירות.

בשני האירועים העבירות בוצעו לאחר תכנון מוקדם, אשר כלל החלטה לבצע את העבירות תוך שימוש בכובעי משטרה ופנס על מנת להתחזות כשוטרים. אמנם התכנון של המעשה המתואר באישום הראשון היה פרי רעיון שצץ במוחם של הנאשם ושותפיו רק כאשר הם ראו את קורבן העבירה בתחנת הדלק, ברם לא ניתן לקבל את

הטענה כי המעשה היה ספונטני. באירוע נושא האישום השני התכונן כבר היה תכנון של ממש על כל פרטיו ודקדוקיו, לרבות קשירת הקשר לביצוע העבירה שכלל את בחירת זירת העבירה, לרבות ההצטיידות באמצעים ששימשו לביצוע העבירה, ולרבות ההגעה המאורגנת לזירת העבירה. התכנון המוקדם בא לידי ביטוי גם בחלוקת התפקידים בין כל השותפים.

חלקו היחסי של הנאשם באירוע הראשון מעט נמוך מחלקם של שותפיו, באשר באירוע זה הוא נשאר ברכב וכלל לא נוצר קשר בינו לבין קרבן העבירה. באירוע השני כבר נטל הנאשם חלק פעיל ומהותי באירוע - הוא זה שערך חיפוש על גופו של הקרבן ובקיוסק עצמו, והוא זה שנטל את הסכום של 25,000 ₪ ממגירת הקיוסק - אם כי הוא לא היה מעורב ישירות בניסיון להכניס את קרבן העבירה לרכב הטויוטה.

הנזק שהיה צפוי כתוצאה מביצוע העבירות הוא נזק רכוש אבל גם נזק גוף, שכן טבעה של עבירת השוד הוא כזה שקשה לצפות מראש כיצד היא תתפתח. הנזק שנגרם בפועל כתוצאה מהעבירות הוא נזק רכוש בינוני בחומרתו, זאת לנוכח הסכומים הלא מאוד משמעותיים - 1,750 ₪ באירוע הראשון ו- 25,000 ₪, צ'ק ו-290 דולר במקרה השני - שנטלו הנאשם וחבריו. בצד זאת אין להתעלם מהנזק הנפשי שנגרם לנפגע העבירה באירוע השני, כמתואר בהצהרת נפגע העבירה. ב"כ הנאשם טען כי נפגע העבירה הגזים בנזקיו, ברם טענה זו לא משכנעת. נזכיר כי במהלך האירוע השני, שלא היה קצר במיוחד, ניסו שותפיו של הנאשם להכניס את נפגע העבירה לרכבם ולכבול אותו. מעשה זה לבדו סביר שהותיר בנפשו של נפגע העבירה חותם שלא במהירה יימחה.

הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירות היא בצע כסף בשילוב עם הרקע להתחברותו של הנאשם עם חברה שולית, כמתואר בתסקיר שירות המבחן.

14. לנוכח כל האמור, ובשים לב גם לעקרון אחידות הענישה המחייב לתת משקל הולם לעונשים שנגזרו על שותפיו של הנאשם, אני קובע כי מתחם העונש ההולם בגין העבירות שבצע הנאשם בשני האירועים עומד על 30 עד 66 חודשי מאסר בפועל בצירוף עונשים נלווים.

15. העונש המתאים

במישור הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה נדון תחילה בטענות לגבי הנזק שצפוי להיגרם לבנו של הנאשם ולמשפחתו ככל שהנאשם יישלח לכלא. שיקול זה הוא שיקול רלוונטי, אך הוא איננו יכול להכריע את הכף לעבר חריגה ממתחם העונש ההולם או לעבר קבלת המלצת שירות המבחן בדבר גזירת עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות. אכן, מצבו הרפואי של בנו של הנאשם לא קל, זאת בלשון המעטה. הוכח גם כי הנאשם מטפל במסירות בבנו. ברם, הנאשם עובד ומכאן אני מסיק כי הבן נמצא במשך שעות ארוכות בכל יום במסגרת חינוכית או שיקומית כזו או אחרת. בעניין זה אפנה גם למסמך מבית חולים אליו (נע/1), אשר מהכתוב בסיפא שלו עולה כי בנו של הנאשם משולב במסגרת חינוכית. מסמך זה גם מזכיר מפגשים שנעשו עם האם במטרה "**לעבוד על התארגנות בבית אחרי שהאב נעצר**". אין במסמכים הרפואיים או בתסקיר אמירה לפיה מאסרו של הנאשם יפגע באורח משמעותי

בבנו. לאור זאת, בגזירת עונשו של הנאשם יינתן משקל למצבו של הבן, ברם לא משקל מכריע.

הנאשם הודה במיוחס לו ובכך חסך מזמנה של המאשימה ומזמנו של בית המשפט. כמו כן הנאשם נטל אחריות על מעשיו, והוא הביע חרטה כנה עליהם, לרבות הבעת אמפתיה לנפגעי העבירות ונכונות לפצות אותם ולערוך עמם סולחה. עובדות אלו ייזקפו לזכות הנאשם לעת גזירת עונשו.

הנאשם שיתף פעולה עם שירות המבחן. הוא גם הביע רצון להשתלב בהליך טיפולי - שיקומי ובהליך של צדק מאחה. גם עובדות אלו ייזקפו לזכותו. ואולם, אין בידי לקבל את הטענה לפיה הנאשם עבר תהליך טיפולי משמעותי המצדיק דחייה של מתן גזר הדין או חריגה ממתחם העונש ההולם. בסופו של דבר נכון למועד עריכת התסקיר הנאשם לא שולב בקבוצה טיפולית וגם לא בהליך של צדק מאחה. יתר על כן, מהאמור בתסקיר ניתן להבין כי נערכה פגישה אחת בין הנאשם לבין גורמי שירות המבחן.

לחובת הנאשם יש להביא בחשבון את עברו הפלילי שכולל, כאמור לעיל, הרשעה בעבירות נשק. אמנם מדובר בהרשעה משנת 2009, ומאז ועד לאירועים נושא כתב האישום הנוכחי לא ביצע הנאשם עבירות, ברם אי אפשר להתעלם מכך שהמאסר הממושך שנגזר על הנאשם בעקבות אותה ההרשעה לא הרתיע אותו מלבצע את העבירות הנוכחיות.

לנוכח כל האמור אין בידי לקבל את המלצת שירות המבחן בדבר הטלת עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות. עונש כזה לא ייתן ביטוי ראוי לחומרת מעשיו של הנאשם, ואין הצדקה לגזור עונש מקל שכזה משיקולי שיקום.

אשר על כן, עונשו של הנאשם ימוקם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם. ויודגש, אלמלא הודאתו של הנאשם ואלמלא מצבו של בנו של הנאשם, אזי היה עונשו ממוקם בשליש האמצעי של מתחם העונש ההולם, לאו דווקא בתחתיתו.

16. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים שלהלן:

א. 40 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם לפי רישומי שב"ס.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יעבור עבירה של שוד, ו4 חודשי מאסר על תנאי אותם ירצה הנאשם בפועל אם בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא הוא יבצע עבירה של קבלת דבר במרמה או עבירה של התחזות לעובד ציבור או עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

ג. הנאשם יפצה את נפגע העבירה באישום הראשון - נ.מ. - בסכום של 2,000 ₪ ואת נפגע העבירה באישום השני - נ.ע. - בסכום של 5,000 ₪. סכומי הפיצוי האמורים ישולמו בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.7.23 ובאחד בכל חודש בחודשים שלאחר מכן.

הודע לנאשם על זכותו לערער לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לשירות המבחן.

ניתן היום, י"ד אדר תשפ"ג, 07 מרץ 2023, בנוכחות הצדדים.